

2

El noi de la finestra del costat.

Han passat tres dies des que Hugo i la seva mare Ana van veure la notícia en la qual s'anunciava el confinament. Hi havia planejat eixir amb els seus millors amics Nico i Adrià però, és clar, quan va sortir de la dutxa, la seua mare el va cridar per explicar-li la increïble notícia de la quarantena.

Tot al voltant de Hugo es va sentir com un remolí mentre jeia al seu llit sense fer absolutament res, fins que el so del seu telèfon el va interrompre.

"Hola Hugo, què estàs fent?" Nico va preguntar. "No gaire, a punt de morir-me d'avorriment, però soc massa gos per agafar el paper i el bolígraf per escriure els meus últims vots", va sospirar Hugo en la pantalla del seu mòbil fent que Nico deixés anar una riallada.

Van estar parlant durant un parell d'hores fins que Nico va dir "Crec que ma mare m'està cridant. Parlem després" i va penjar el telèfon mentre Hugo mirava per la finestra, quan de sobte va veure la silueta d'un xic a través de la finestra del seu veí.

Hugo no era molt social així que era normal que no sabés que tenia un veí.

Va agafar un paper i un bolígraf, va escriure alguna cosa en ell i el va enganxar a la finestra amb cinta adhesiva, amb la part posterior del paper enfront de Hugo mentre desitjava que el noi de la següent finestra veiés el que estava escrit en el paper i, amb sort, respongués.

Estic sol.

Més tard Lluís va passejar per la seva habitació amb una expressió d'enuig a la cara. Ell havia decidit agafar-se un descans de dos dies i quedar-se dins de casa per ajudar a la seua mare a cuidar a les seues germanes. El que no esperava era que la ciutat sencera fos tancada a causa d'algun virus.

Va escoltar a la seua mare cridar des del pis de baix i quan va arribar va veure tot el terra ple de joguines, la qual cosa era habitual amb les seves germanes petites.

"Dani, Paula, deixeu de cridar, si us plau?" Va dir Joana, la seua mare. "Per què esteu barallant-vos? Aneu-vos a la vostra habitació i la mare anirà a netejar-vos." va dir Lluís .

"Mare, deixa de preocupar-te per tot, això desapareixerà aviat", va dir ajudant-la a netejar. "Només estic preocupada Lluís. Què passa si això no desapareix?" Joana va dir amb llàgrimes als ulls. "Bé, això és una mica ridícul ja que sempre solies dir que el meu infantilisme desapareixeria, però aquí estic!" Va exclamar fent que la seva mare deixés anar una rialleta.

"Aquí està aquest somriure!" Lluís va dir mentre ajudava la seua mare a netejar.

Després es va dirigir a la seva habitació cansat de no fer *absolutament res* i va caminar cap a la seua finestra per tancar les cortines quan va veure alguna cosa estranya. Va arrufar les celles al veure el paper enganxat amb cinta adhesiva a la finestra del seu veí

amb les paraules "**Estic sol**" escrites en ell. Lluís, per un moment, es va sentir confós per què no sabia per a qui anava però va acabar contestant.

Hugo es va despertar amb la seva alarma sonant a les 6 del matí enfadat sabent que s'havia oblidat d'apagar-la una altra vegada. Sospirant, es va alçar del llit i va caminar cap a la seua finestra per obrir-la quan el paper del veí de la seua finestra va cridar la seua atenció.

Jo també, vols parlar?

Content perquè el veí havia contestat va decidir contestar-li.

I tant! Soc Hugo per cert. Quin és el teu nom?

Va veure a la persona passejant per la seua habitació i la vergonya li recorria el cos veient com l'altre noi responia.

Lluís García. T'alces prompte o no pots dormir?

Un somriure es va formar a la cara davant la resposta mentre Lluís saludava a Hugo, que tímidament li va tornar la salutació i va prendre un altre tros de paper i escriure la seva resposta en ell.

He oblidat apagar la meu alarma i no puc tornar a dormir-me :(

Va veure a Lluís deixar anar una riallada mostrant les dents per un moment abans de prendre un altre paper i escriure alguna cosa en ell i acostar-lo a la seua finestra.

Jo també, pobre de nosaltres :(

Hugo es riu d'això cobrint la seva boca una mica i, de sobte, va escoltar a la seva mare cridant-lo així que va escriure en un paper "**Em cria la meua mare, me n'he d'anar.**"

¿Parlarem més tard? Va ser el que Hugo va llegir en el paper de Lluís el que li va fer assentir ràpidament.

Més tard Lluís estava tan avorrit que va convidar el seu amic Cesc a casa, fins que una dona gran el va veure.

"Sí, ara espera, crec que aquesta dona et va veure. Cesc camina ràpid, anem!" Lluís va exclamar precipitadament a el telèfon.

"No vas escoltar les notícies, jovenet?"

"Ho sent, acabe d'eixir-"

"No sé què li passaria a la nació quan la nostra joventut estigui plena de gent com tu!" L'anciana va respondre a Cesc fent que Lluís rigués en veu alta.

"Ho sent, simplement me n'aniré" Abans que Cesc puguera respondre, l'anciana va alçava el seu bastó i va colpejar l'espatlla de Cesc amb ell, fent que Lluís riguera mentre Cesc es

tornava a casa seua. Sense alè, va mirar cap a la finestra davant d'ell per veure a Hugo mirant-lo .

Lluís el va saludar amb la mà i va agafar un altre paper i apropant-lo a la finestra perquè Hugo poguera veure-ho.

Estava tan avorrit que vaig tractar de portar el meu amic, però aquesta dona el va atrapar abans que pogués arribar aquí.

Hugo va arrufar les celles mentre ho llegia, i Lluís només volia esborrar la mala cara i reemplaçar-lo per el seu perfecte somriure amb clotets- *No, Lluís, no pots pensar així d'Hugo! És un noi i tu no ets gay.*

Ella és molt agradable, només us està salvant del virus .

Sí, és cert! Però estic tan avorrit... Tinc dos germanes, però cap d'elles és tan genial com jo. Lluís va respondre amb un somriure a la cara i l'hi va mostrar a Hugo fent-ho riure.

Per descomptat que ningú pot ser del teu nivell de "genial" Hugo l'hi va mostrar a Lluís. I així va ser com van passar hores parlant a través de les finestres .

Al dia següent Hugo estava parlant amb Nico i Adrià "¿Coneixeu a cap Lluís García de la nostra escola?" "Sí, només que és un estudiant d'últim any en el nostre institut" va contestar Nico.

"Però, per què ho preguntes Hugo?" Va preguntar Adrià. "Uhh, estava avorrit l'altre dia, i vaig acabar enganxant una nota en la meua finestra amb l'esperança que el meu veí respongués i ho va fer i resulta que és Lluís García i hem estat parlant a través de les nostres finestres..."

"Queeee-" Nico va cridar dramàticament.

"Calma't, Nico, saps que no obtindràs cap Òscar per la teua actuació" li va recordar Adrià. "Ara, que estaves dient, Hugo?"

"Res..." va contestar Hugo sense saber què dir.

"Val. Per cert, ¿Heu vist les notícies sobre l'escola?" Va preguntar Adrià.

"¿Sobre què?" Hugo i Nico van preguntar a el mateix temps.

"Estan dient que probablement començaran a ensenyar a través de classes en línia" Va contestar Adrià i Nico i Hugo es van queixar davant d'això.

"Per què no poden deixar-nos viure en pau?" Va dir Nico.

"Bé, perquè aparentment l'educació és important", va dir Adrià posant els ulls en blanc. "Però van dir que no estaven realment segurs". I així acabà la conversa.

"Coneixes a Hugo Ferrer de la nostra escola?" Lluís li va preguntar a Cesc més tard aquest dia per telèfon.

"Hola a tu també", va murmurar Cesc.

"Com està la teua esquena del colp que et va donar l'anciana?" Lluís va preguntar amb un somriure a la cara.

"Oh, calla! " Lluís va escoltar a Cesc dir-ho des de l'altre costat i no va poder contenir el riure.

"Estic tan avorrit... La meua germana volia provar-me el seu maquillatge i jo em volia morir" Cesc va exclamar exasperat fent riure a Lluís.

"Jo sorprenentment no estic avorrit. Algú m'ha estat mantenint ocupat", va murmurar l'última part.

"Qui és? ¡¿LLUÍS GARCÍA SIMÓ, HE ESCOLTAT CORRECTAMENT ?!" Cesc va cridar des de l'altre costat, el que va provocar que Louis fes una ganyota i es tragués el mòbil de l'orella.

"Calma't, vols? Acabe de fer un amic. Primer digues-me, ¿coneixes a Hugo Ferrer a la nostra escola?" Lluís va repetir la pregunta que havia fet a l'inici de la conversa.

"Sí, aquest noi gay? Tinc un parell de classes amb ell, per què?" Va respondre Cesc.

"Gay?" Lluís va xiuxiuejar, sorprès.

"Sí, per què preguntes?" Cesc va preguntar de nou. "Res, jo només- ell tenia alguna cosa escrita en la seva finestra en un paper i jo vaig respondre i hem estat parlant durant els últims dies a través de les nostres finestres i sembla simpatic" va respondre Lluís en veu baixa.

"Oh, t'agrada?", Va preguntar Cesc amb cautela.

"Què? Noo! Per descomptat que no " va exclamar Lluís amb veu aterrida.

"Oh, sí, és clar" Cesc es va aclarir la gola i acabà la conversa perquè la seva mare li buscava.

Al dia següent Lluís i Hugo estaven parlant com sempre quan, de sobte, Lluís va preguntar.

Ets gay?

No.

Un Hugo nerviós amb un tros de paper, negant la seva pregunta, va aparèixer a la finestra davant seu. El cor de Lluís martellejava contra el seu pit. *Per què negaria?
I si té por com jo?*

La meua mare tornarà aviat i he de cuinar alguna cosa, ¿parlem després?

Lluís va veure el que Hugo havia escrit i va assentir amb el cap.

Ell volia conèixer-lo. Necessitava conèixer Hugo. Simplement no sabia com o per què. Tot el que sabia era que realment necessitava conèixer-lo.

*Estava començant a agradar?
Li agradaven els nois?*

Ni ell mateix no podia respondre aquestes preguntes, però tot el que sabia era que Hugo li agradava .

"Mare?" va treure el cap a l'habitació de la seua mare, mirant-la redreçar els llençols. Caminant cap a ella, li va preguntar: "Puc ajudar-te?"

"¿Preguntar quan ja he acabat amb totes les tasques? Que llest " Joana va dir amb una riallada.

"Estava preguntant-me, bé no, pensant en realitat " va començar. "I si del no-res descobre que m'agraden els nois?" Lluís va preguntar amb por de la resposta
"Bé, definitivament em decebria que em s'assabentés una altra persona i no el meu propi fill." reflexionar Joana .

"Però no et decebria què m'agradaren els nois?" "Per què hauria de fer-ho? És l'elecció del meu fill, el persuadiria que triés el que ell vol triar i no el que altres volen que faci. Estaria orgullós d'ell per superar les seves pors i aquestes coses" Joana va afirmar amb una delicada somriure a la cara.

Lluís va assentir en subestimació. "Espere que sàpigues que et vull sense importar qui ets o qui t'agrada" Lluís va assentir i va dir "Jo també et vull , mama".

"AIXÒ ÉS SORT!" Hugo va deixar escapar un crit a un costat de el mòbil fent que Nico murmurés un "segur" mentre rodava els ulls.

Hugo s'havia assabentat que la seva escola estava oberta a l'endemà i els havien donat als estudiants un temps d'acord amb les inicials del seu cognom. Llavors, com pots endevinar, G ve després de F i així és com Hugo va saber que es reunirà amb Lluís matí a l'escola, ja que era A-E, F-J, K-P, Q-T, U-Z.
"I pot ser que estiga actuant de manera dramàtica, però i si ell també està emocionat de conèixer-me?"

"Oh, creu-me, estàs sent dramàtic!" Nico va murmurar.

"Sí, però Déu meu!" Hugo va xisclar de nou.

"Estic convidat al casament?" Nico va preguntar després que el xiscle de Hugo es va calmar.

"Sí, espera què? No, no em vaig a casar!" Hugo murmurar tímidament .

"És clar... Bé m'he d'anar, parlem demà" Va dir Nico abans de penjar i Hugo va començar a saltar d'alegria .

"¿Sobre què estaves ballant, Hugo?"

Hugo es va mossegar el llavi al veure la pregunta de Louis i escrivint la seva resposta.

"Anem a l'escola demà, emocionats de conèixer als meus amics".

I, per descomptat, Louis no li va creure, però va seguir el joc.

"Desinfectant?"

"Controlar".

"Màscara?"

"Controlar".

"Llibre de tasques?"

"Mare, per què més havia de sortir?" Hugo va preguntar fent riure a Ana.

"No t'atreveixis a acostar-te a ningú, em escoltes Hugo?"

"Vaig a arribar tard, mare! Adéu, ens veiem després", va dir mirant el seu rellotge, abraçant a la seva mare i sortint de la casa cap la seva bicicleta. Deixant la seva motxilla a la cistella en el front, va pedalejar cap a la seva escola, mentre sentia unes gotes de pluja en el seu cabell.

Després, quan ja estava sortint de l'institut, es dirigia a la seva bicicleta quan va notar que algú li agafava de el braç.

"Hola Hugo" Els seus ulls es van obrir, com a plats per la veu abans de calmar una mica a el veure la figura de peu davant d'ell, la seva mà ara al seu costat i no a la boca de Hugo mentre el miraven als ulls.

"Hola Lluís."

"Vols anar a un altre lloc?", va preguntar Lluís i Hugo va assentir amb el cap mentre es dirigien a les seves bicicletes.

La pluja havia cessat quan Lluís i Hugo es dirigien al lloc que Louis coneixia. Les dues somriures feliços i ximples en les seves rostres perquè eren només dos adolescents enamorades .

Quan van arribar Lluís va conduir a Hugo de la mà per un petit colina. Hugo va seguir a Lluís, amb un a somriure en els seus llavis i rubor a les galtes. Lluís es va treure la motxilla de les espatlles i la va deixar caure sobre l'herba i es va asseure mentre Harry es ficava al llit a l'herba. Lluís inconscientment va aixecar la mà i va acariciar la cantonada de la màscara de Hugo amb el seu polze, la pell de la galta de Hugo fregant sota d'ella també.

Lluís va aixecar el cap, tancant la distància entre ells mentre Hugo feia el mateix. Els ulls de Hugo es van tancar a el mateix temps que els de Lluís, els seus llavis separats per un

centímetre, "I si...?" Lluís va xiuxiuejar abans de tancar del tot la distància entre llavors i posar els seus llavis en els de Hugo.

Es van separar després d'un minut, els ulls encara tancats, els somriures encara ballant en els seus llavis, i van respirar, la mà de Lluís encara col·locada a la galta de Hugo; tots dos tenien por d'obrir els ulls primer mentre Hugo descansava el seu cap a l'herba, Lluís fent el mateix i normalitzant les seves respiracions. Hugo va obrir els ulls finalment, mirant al seu costat per veure que Lluís ja ho estava mirant. I en aquest moment, Hugo va reconèixer la mirada en els ulls de Lluís d'abans. *Adoració.*

"És bastant tard, hauries entrar a casa " va murmurar Lluís a Hugo quan van arribar a casa de Hugo.

"Parlem més tard" va dir Louis fent riure a Hugo mentre es donava la volta i entrava a casa, Lluís entrant també a la seva .

"Mare?" Lluís va cridar tan aviat com va entrar a la casa. "Deixa'm agafar el desinfectant per tirar-te'l per damunt primer " va cridar Joana des de la cuina fent que Lluís es riera amb força. "Em dutxaré i després et conte. Tinc MOLTES coses que dir-te", va divagar Lluís en veu alta, corrent a la seva habitació per poder dutxar-se i canviar-se i després explicar-li a la seva mare el seu nou descobriment.

Li agradaven els nois.

No.

Li agradava un noi en específic.

Aquesta nit Hugo no podia dormir pensant en el dia que havia viscut amb Lluís. Quan estava a punt d'adormir escolto a la seva mare tossir fortament des de la seva habitació, i a l'arribar la va trobar molt pàl·lida i vomitant sense poder respirar.

Quan la va portar a l'hospital li van fer proves i van esperar als resultats.

"Ana? Ja tenim els teus resultats" va dir el metge amb to seriós, al que Hugo va respondre ràpidament a el veure que la seva mare no tenia prou força per contestar "Està tot bé?" "Ho sento molt, has contret el virus i no podem fer res, només esperar que et millors" contestà el doctor amb un to més trist.

I per primera vegada a la vida, no volia ser Hugo Ferrer Vallvé.

Després d'una setmana, Ana va ser donada d'alta de l'hospital i Hugo no podria estar més feliç. Aquesta nit, després d'haver passat tot el dia amb la seva mare, es va anar al llit, es va dirigir a la seva habitació i va tancar la porta darrere seu. Sospirant per el cansat que estava, però sense importar-perquè la seva mare estava feliç, va caminar cap a la seva finestra per cobrir-la amb les cortines quan el paper a la finestra de la seva veí va trucar la seva atenció.

Series meu nuvi?

I Hugo estava molt segur que no volia ser ningú més mentre escrivia aquestes dos lletres amb un ampli somriure a la cara i pegava el paper a la seva finestra.